

devia trobar *Cantius* amb *o* superposada a la *u*, a tall d'esmena i coplà -ous.

És, doncs evident que la forma *Camps* en realitat és una grafia o variant recentíssima, i alterada, en lloc de *Canç*, degut al fet que -ms, en pronúncia descuidada, sona igual que -ns.

ETIM. És una altra avançada extrema d'un NL pre-romà, que amb lleus variants terminals o terminacions sufixades, s'estén per tot el Nord hispànic, des de Galícia fins a l'alt Aragó. *Cancio*, dos «lugares» agr., província de Lugo, i altres dos a Astúries (en quatre rodalies ben separades); *Cances* lugar agr. a La Crunha i un altre en te. de Carbalho, a la mateixa província; del femení (o plural n.) corresponent, *La Cancia* caserío de Pola de Laviana, també lluny d'aquells; però en aquell mateix municipi, hi ha un lugar *Canzana*, que sembla derivat de la mateixa arrel; certament no del ll. QUINTIUS, car tots els derivats d'aquest en -ANUM i -ACUM, que registra Skok (§ 266) en el Migdia de França han montingut la *i* (*Quinsac*, *Quinsac*...) com correspon al vocalisme de QUINQUE i QUINTUS.

En fi hi ha *Canzobre* lloc prop d'A Crunha, que amb la típica terminació -obre (-OBRIX) ens orienta clarament cap a una etimologia cèltica —com altrament correspon al nom d'*Arteijo*, municipi al qual pertany *Canzobre* < probablement ARTASIO-, cf. els *Artabroi*, la nació cèltica que poblà Galícia.

Probablement no és casual ni aquesta coincidència en el radical, ni la dels *Cancios* més orientals amb la dels *Kántabroi*. Suposo que podem postular una base *KANTIOBRIX per a *Canzobre*, tal com els galles *Banhobre* i *Silhobre* vénen de BLANIOBRIX, *SELIOBRIX; i *Segorbe* de SEGOBRIX (*Top. Hesp.* I, 275-6, I, 98n). S'hi acosten molt els *Καυτόβριξ* i *Κοντόβριξ* que registra Schmoll (*Vorkelt. Idg. Hisp.*, p. 22). No vindran, en canvi, d'aquí els mots *Cancela(s)* de Galícia, sinó del plural del ll. CANCELUM.

Més a llevant, hi ha la interrupció del territori bascofoni i de l'ampla zona de substrat bascoide rigorós; però trobem de nou quelcom en l'alt Aragó; almenys la gran Sierra de *Cancias*, que domina pel Sud la Ribera de Fiscal, amb el pic de *Cancias*, 1.918 alt., a mig camí de Boltaña a Sabiñánigo. I és probable que en sigui derivat *Cancer* (que vaig registrar pronunciat *kanθé* a Llanguarres XIX, 8.10) llogaret agr. a Barasona, poc al Sud de Graus, d'on deu venir el nom del nostre juriconsult *Cancer*, S. XVII: quasi tal com a Morella diuen *canter* 'caire de cingle' (*DECat* II, 88a3).

L'arrel es pot trobar, doncs, en el radical pre-romà hispànic KANT-, que demostren F. Schöll (*IdgF* xxxi, 309-320) i Weisgerber (*Spr. d. Festlandkelt.*, 2.^a ed., p. 196). El sentit bàsic sembla ser 'caire': d'ací els nostres *cantell* i *cantó*, significat des del qual se sol passar a la idea de 'serrat' (cf. *Bellecaire*); veg. *DECat* II, 490: *cant de serra, de roca* [1518], ib. 488a28 ss., *cantera* 'la carena d'una serra', caire espadat d'una mola (488b40 ss.); *cantal* 'rocassa' [Ss. XIII-XV].

Tant la Serra de *Cancias* (no lluny de la qual llegim d'un lloc que «confruenta con canteras del Río Daya

o Carpuey», de 1465, ib., n. 2), com les sincopades muntanyes de *Cantàbria*, i com les que afronten amb aquelles localitats gallegues i asturianes, i els serrats que emmarquen el nostre *Canç*, entre Fonollosa i la Serra de Castelltallat, responen perfectament a aquest sentit bàsic. Res més corrent que l'amplificació -IO- en la morfologia cèltica, que extrauria el nostre tipus KANTIO- de l'arrel que va donar el gallo-llatí CANTUS 'llanta'.

L'arrel KANT- de tot plegat la tenim ben comprovada en cèltic antic i en les llengües insulars: ky. *cant* 'cantell' («Rand, Ecke»), gal·lic *καντενα*, potser 'pillar, puntal'; aquest sembla clarament el sentit del gal *cantalon* (Pok., *IEW*, 526-7), d'on deu provenir el nom del *Cantal*, la gran muntanya d'Alvèrnia, documentada amb l'explicació «montes celticos» des de primers del S. xv [?] (Holder III, 1077); d'ací probablement el compost *canto-soccus* (Jud, *ARom.* VI, 210-1); i veg. els compostos toponímics *Cantotalum*, *Cantodunum*, junt amb molts més en Holder (*Alt. Spr.* I, 748-5; i III, 1077-82).

L'amplificació en -IO- la tenim com a nom d'un gran cap de la Gran Bretanya, enel South-Foreland, escrit *Κάντιον* en Ptolemeu; i tant per al promontori, com per a tota la comarca, *Κάντιον*, sovint en Estrabó; i *Cantium* en Cèsar; d'aquí el nom del país de *Kent*. Tal com en *Cancias* de l'alt Aragó i d'Astúries trobo *Cantia*, nom del Kent, molt repetit en Gregori de Tours i en el Ven. Baeda; i documentada a Astúries, des de l'Antiguitat, com a nom de la tribu dels *Cantiani*, en una inscripció de Cangas (*CIL* II, 5742). L'equivalència *Cantio* = *Canto* es comprova pel duplicat *Cantiorix* i *Cantorix*, documentat com a nom d'un capitost del País de Galles en el S. v. En fi, el gentilici *Cantiani* figura en inscripcions de Portugal (tant del Nord com de vora Lisboa), i en moltes de les dues Gàl·lies.

† Encara que *canteras* en el sentit de 'llocs escarpats' l'he oït fins als xurros de la Serra d'Espadà (*DECat* II, 490a59), el nom *Cancio* que vaig registrar arran del límit amb el xurro alacantí, a Petrer i a La Romana (xxxvi), potser és manlleu antroponímic portat per gent del Nord, tot i que allà figura la *Casa kánsjo* com a paratge muntanyós (*IGC* 00 × 30).

Campsentelles, V. *Centelles*

CANADAL

Poblament de cases escampades agregat al municipi de la Jonquera, a l'Alt Empordà. Sembla haver existit també un homònim rossellonès situat al nord de Bages del Rosselló i de Montescot.¹

PRON. POP.: *kanádál* (1934), *kənədál*, oït a la Vajol (1934).

DOC. ANT.: *Casalnadal* 1185 (Kehr, *Papsturk.*, 515); *Berengarius de Casal Nadal* 1241 (Alart, *InvLC*, s. v. *casal*), *Brg. (de) Casalnadal* 1370, 1372 (id.),